

den britiske filmverden. Han er formand for producenternes og instruktørernes afdeling af The Advisory Board to The National Film Development Fund, og han er medlem af The British Government's Interim Action Committee, det regeringsudpegede Cinema Films Council, The American Academy of Motion Picture Arts and Sciences, bestyrelsen for The British Academy of Film and Television Arts samt bestyrelsen for The National Film School. Alligevel bliver han stadig mindet om sin fortid i reklamebranchen af folk, som drillende påpeger, at også Alan Parker, Ridley Scott og Hugh Hudson kom fra denne branche, men hertil siger David Puttnam:

»Det er kun en tilfældighed. I sin tid fik de unge instruktører deres træning og uddannelse ved at lave dokumentarfilm, siden fik de den ved at lave TV, og i dag får de den ved at lave reklamefilm. Det er simpelt hen et spørgsmål om, hvor man har mulighed for at lære håndværket, at indlede sin karriere, og denne mulighed har ændret sig fra generation til generation af instruktører. Men man kan måske sige, at reklame-baggrunden giver os en fælles nyttig viden om kommunikation – vi har lært, at har man et budskab, så gælder det om at kunne finde de mennesker, som budskabet er beregnet for. At dette ikke behøver at betyde forenklinger, har vi forhåbentlig bevist med »Viljen til sejr«, der rummer mange lag og aspekter i sin skildring af de subtile nuancer i det historiske klassesystem«.

Ebbe Iversen

Musik

Nicolas Barbano

Neil Diamond: The Jazz Singer (EMI 7C 062-86266)

Lad mig til at begynde med slå helt fast, at dette *intet* har at gøre med musikken fra Jolson-filmen, men at alle numrene er Neil Diamond's (og enkelte co-composer's) egne kompositioner, på nær to jødiske sange, »Adon Olom« og »Kol Nidre«, der for resten virker lidt malplacerede, specielt i betragtning af, at man ikke har medtaget så meget som et sekund af Leonard Rosenman's underlægningsmusik, og pladen altså er beregnet på pop-markedet.

Pladen lægger ud med den simple, medrivende indvandrer-sang »America«, og fortsætter med at arbejde sig igennem hele Neil

Diamond's repertoire, fra de lidt kedelige standard-popsange, frem til de smukke, stemningsfulde kærlighedserklæringer, der sammen med Neil Diamond, Lucie Arnaz og specielt Laurence Olivier's smukke samspil opbygger filmens overraskende fine personskildringer (et sted på pladen forsøger Diamond sig som filmkomponist med et tema skrevet til Sir Olivier's gamle jøde; det har ikke ret meget at gøre med den følelse af smerte, Olivier har lagt i rollen. Hvad har Rosenman's musik gjort?). Specielt sange som »Love on the Rocks«, »Summerlove« og »Hello Again« taler helt utvetydigt om Neil Diamond's geni som sangskriver, men jeg er stadig væk ikke helt sikker på, om en del af hans sange ikke ville klare sig bedre med en kvindelig sanger, eventuelt helt uden vokal, som vi oplevede det i »Jonathan Livingston Seagull«s mange smukke instrumentalnumre. Selv om filmens helhjertede udnyttelse af sangen »Love on the Rocks« næsten overbeviste mig om det modsatte!

James Horner: Battle Beyond the Stars (Rhino Records RNSP 300)

I betragtning af, at »Battle Beyond the Stars« er Roger Corman's første spillefilm på et højt budget, kunne man have forventet sig noget bedre end det her! OK, det er da sympatisk, at Corman's filmselskab, New World Productions, ud over Lucas Films er det eneste sted, hvor unge would-be-film makers kan uddanne sig, ikke ved at studere, læse og gå til foredrag, men ved at blive smidt direkte ind i en filmproduktion med et enkelt velment råd: Svøm eller synk!

Men Corman burde alligevel have professionel stolthed nok til ikke at sende strandvaskere i distribution, hvis det kan undgås. For filmmusik er et af de elementer, der kan udskiftes i klippebordet, hvis det er nødvendigt. Det er også helt tydeligt, når man ser »Battle Beyond the Stars«, at Corman har gjort, hvad han kunne for at drukne musikken under laserkanonernes brølen og eksplosionernes drøn, men det er stadig væk ikke nok. Et helt nyt score ville have været ideelt – og at udgive en LP er i hvert fald helt ude i det blå. Hvorfor er Horner's musik nu så dårlig? Det er den egentlig heller ikke! Den virker fint i filmen. Men pointen er, at den udover en endeløs række af rytmer (di-di-dam! di-di-di-dam! di-di-di-dam! etc.) og to simple temaer gentaget ud i det uendelige, er det groveste plagiat jeg nogen sinde har oplevet! Begyndelsen er en næsten præcis kopi af Jerry Goldsmith's reinkarnations-tema fra »Patton«, og derefter, næsten konstant, er det Goldsmith's musik fra »Star Trek – the Motion Picture«, specielt nummeret »Klingon Battle«, der reinkarnerer! Og der er ikke blot tale om, at de to musikstykker *minder* om hinanden. Tyveriet er så groft, at selv et par hjælpeløse forsøg på at camouflere det (som f.eks. at den sidste tone i et tema er ændret) kun frembringer latter. Horner kalkerer selv Goldsmith's instrumentation!! En venlig anmelder har kaldt det for »in-jokes«, men lad os for alt i verden håbe, at de ikke går hen og bliver »in«! Grinet kunne meget hurtigt gå hen og blive noget anstrengt!

Breve

Om »Kniven i hjertet«

Film anmeldere ved faktisk sjældent, hvad de taler om, når de taler om film - og alligevel udtaler de sig med en utrolig autoritet.

Som nu f.eks. Michael Blædel i »Kosmorama« nr. 154. Han mener i anmeldelsen af »Kniven i hjertet«, at denne film er bedre end mine foregående, fordi den skulle være lavet for et større budget end disse. Der tager han fejl. Filmen er levet for 1.3 millioner kr., og med de prisstigninger, der også hærger filmbranchen, svarer det nøje til, hvad mine foregående spillefilm har kostet. Hvis han sammenligner med årets øvrige danske filmbudgetter, vil han se, at afstanden til de fleste andre danske spillefilm er forholds-mæssigt den samme: jeg laver fortsat film der koster mellem 1 og 2 millioner kroner *mindre* end andre danske spillefilm - og er tilsvarende bedre. Kvalitet har intet med penge at gøre, men en hel del med talent og professionalisme.

Tilsvarende spørger Michael Blædel i sin anmeldelse forundret, hvorfor jeg ikke har »valgt« at realisere manuskriptet som et TV-spil. Det er et absurd spørgsmål, fordi »Kniven i hjertet« i hele sin visuelle stil faktisk er en biograffilm, men hvis vi nu forudsatte, at den lige så godt kunne have gjort sig som TV-spil - hvad jeg altså ikke mener - så er Blædels spørgsmål ikke mindre absurd: danske filmkunstnere »vælger« ikke selv, om de vil arbejde for TV eller film, og personligt har jeg på grund af min holdning til mediet været blacklistet fra TV de sidste 7 år og vil formentlig være det, så længe Bj. Lense Møller er chef for TV-teatret. Det synes jeg på den ene side er ærgerligt, fordi TV-mediet jo er et spændende medie at arbejde for, men på den anden side er jeg ganske godt tilfreds med, at også TV ønsker at markere - på deres måde - at det, jeg står for i dansk film ligger uendelig fjernt fra det kvalitetsniveau, som TV-teatret opfatter som sit.

Men Michael Blædel er uhørt uvidende, hvis han tror, danske filmkunstnere kan vælge frit, hvor de vil lægge deres arbejde. Der bliver til stadighed valgt for os.

Christian Braad Thomsen